

Aed, armastus ja maksud

Heather Cochran

Armastus esimesest maksukontrollist

Esimene peatükk

Oleksin ehk olnud rohkem pettunud, kui see poleks olnud nii etteaimatav. Istusime Martinaga Escape Roomis, pisut urkalikus baaris, kus kohtusime pärast tööd umbes viie päeva tagant. Martina oleks seal käinud iga jumala päev, kuid teda on alati tõmmanud kahtlaste paikade ja meeste poole, keda iseloomustab mõningane pesematus. Minu jaoks oli oluline, et baar asus võrdsel kaugusel nii mu töökohast kui ka kodust. Mitte täpselt võrdsel – oleks see olnud alles fantastiline kokkusattumus –, vaid paarikümne kilomeetri täpsusega, eeldades, et minu mõõtmised on õiged. Õppinud põhiainena raamatupidamist, olin saanud väljaõppe maailma tõlgendamises kaheveerulistes pearaamatutes, kus deebet ühel pool tasakaalustab krediti teisel. Kui õigesti liita ja lahutada, peaksid mõlema tulba all olevad summad klappima. Seepärast pidasin sümmeetriat julgustavaks märgiks, olgu siis finantsaruandes või baari asukohas.

Rüüpasin õlut ja lehitsesin kaasa võetud raamatut, kui Martina tualettruumist tagasi tormas ja minu kõrvale baaripukile hüppas.

„Sasha, tahan, et sa kellegagi kohtuksid,” ütles ta.

„Minagi tahan, et sa kellegagi kohtuksid,” andsin vastu.

„Tahan, et me mõlemad kohtuksime meestega, kes on helled ja lahke loomuga ning tunneksid meist rõõmu sellistena, nagu me oleme. Vannun, et mu ema tahaks mind sokutada ükskõik kellele, kes sellega nõus oleks. Kuid mina ei kavatse

lasta end sokutada. Mis siis, et olen kolmkümmend üks. See pole vana. Kes on öelnud, et see on vana?"

„Jumal, palun lõpeta see vada,” nähvas Martina. „Vahel ei saa ma aru, kuidas sa oled kokku pandud. Tahtsin öelda, et ma tahan, et sa kohtuksid kellegi *erilisega*. Tema nimi on Kevin.”

„Või nii,” sõnasin ringi vaadates. Ma ei näinud kedagi, kellest Martina võis rääkida. „Ja kus see Kevin on?”

„Tualettruumis. Kohtusime just praegu vetsusabas. Ta päris mult sinu kohta. Ta tuleb hetke pärast välja.”

„Ta päris minu kohta? Ja sina hoiatud mind hetke võrra ette?” ägestusin. Ta teadis, et mul on vaja rohkem aega. „Sa ju *tead*, et mul on vaja rohkem aega. Sa ju tead, et mulle meeldib olla ette valmistunud.”

„Milleks?” küsis Martina. „Vaevalt me räägime midagi olulisemat kui tavaline baariloba.”

„Kõigeks valmis. Mida küsida. Mida ma tahan teada. Mida ma ise ütlen. Mida tema vastab ja mida mina selle peale ütlen.”

„Kuidas sa selle kõige peale kogu aeg puruväsinud ei ole? Lase end lõdvaks. Anna poisile võimalus. Luban sulle, et ta ei ole tavaline Escape Roomi kraam.”

„Nii et nüüd on siis tavalisel Escape Roomi kraamil midagi viga?” küsisin. „Mis ta siis on, mingi friik? Anomaalia?”

Martina raputas pead. Saatsin ta pilku ja nägin baarileiti teises otsas meest, kelle põsk toetus klaasialusele ja kes hoidis käes popkornikaussi. Martina vaatas temalt minule ja naeratas, nagu oleks auhinna saanud. „Kui kaua sul *temaks* valmistumine aega võtab, mis sa arvad?” Minust mööda vaadates läksid ta silmad suureks. „Seal ta ongi. See on Kevin,” sosistas ta oma baaripukki vabastades. „Tekita silmside. Ole kena. Ja mis raamat see on? „Raamatupidamise

põhimõtted”? Jessas, Sasha, tundub, nagu üritaksid sa seda endale veel raskemaks teha.”

Tõstsin pilgu ja nägin Escape Roomi anomaaliat. Esimesena pani tähele tema naeratust. See oli kena. Veel enam, tal oli just seda sorti sõbralik ilme nagu poisil, kes su muru niidab või sulle riivleid seina paneb. Lühidalt, seda sorti poiss, kes ilmub sellisesse urkasse nagu Escape Room võib-olla kord saja päeva jooksul ning tavaliselt mingi eksituse tõttu. Ta oli statistiline erand ja seejuures nunnu pealekauba.

Mees vaatas minu poole. „Tere,” ütles ta.

„Tere ise ka,” vastasin.

Ta osutas pukile, mille Martina oli äsja vabastanud. „Kas tohib?” Ta sirutas käe. „Kevin Carson.”

Surusin ta kätt. „Sasha Gardner*.”

„Kas see tähendab, et sa hoolitsed aia eest?”

„Kardan, et ei.”

Mees naeratas. „Olen alati arvanud, et Sasha on poisinimi.”

Ma ei kuulnud seda esimest korda. Enamik inimesi, kellega kohtusin, ei mõistnud mu nime päritolu. „Ühendriikides võib see olla nii poisi- kui tüdrukunimi,” selgitasin. „Ent sul on selles mõttes õigus, et enamikus endises Nõukogude blokis on see Aleksandri hellitusnimi. Venemaal, Valgevenes, Lätis ja Moldovas on peaaegu kõik Sašad mehed.”

„Moldovas?” kordas Kevin.

Mõtlesin, kas olin liiga oma nina alla pobisenud. Võib-olla oli baaris lihtsalt lärmakas. „Moldova,” ütlesin valjemalt ja loodetavasti selgemalt. „Tead ju küll, see on Rumeenia ja Ukraina vahel. Pealinn on Chisinau.”

* *gardener* (ingl k) – aednik

„Chisinau?” küsis Kevin hääldusega koperdades. „On see mingi linn või?”

„Mõned inimesed ütlevad selle kohta ka Kišinjov, kuid asi on lihtsalt eri murretes. Pealegi ei ole mul kombeks juuksekarva lõhki ajada.” Olime minuti juttu ajanud ja juba ma valetasin. Ma ajan pidevalt juuksekarvu lõhki.

„Tahtsin tegelikult küsida, mida sa jood, või alustada juttu ilmast või millestki säherdusest.”

Tundsin, kuidas mu põsed löid õhetama. Miks ma alati eeldan, et inimesed on niisama huvitatud kui mina vähetuntud faktidest ja teemadest, mida mina pean põnevaks?

Mõtlesin kiiresti. „Võib-olla olen ma moldovlane,” pakkusin.

„Aga sul pole ju aktsenti.”

„Võib-olla olen ma Ameerika moldovlane.”

Kevin noogutas. „Oleksin pidanud selle peale tulema. Unustan kogu aeg, et kõik pole samasuguste juurtega nagu mina. Kes sul siis Moldovast on? Vanemad? Vanavanemad?”

Ma ei tahtnud talle rohkem valetada. „Tegelikult pole ma kübetki moldovlane. Vähemalt enda teada küll mitte.”

Kevin naeris. „Võib-olla peaksime otsast alustama,” pakkus ta. „Oled sa viimasel ajal midagi head lugenud?”

Martina oli kapsaks loetud „Raamatupidamise põhimõtted” mu kotti surunud, kuid nägin, kuidas raamatu nurk sellest välja piilus. „Minu vanavanaema oli Rumeeniast. Perekonnalegendi järele on meis kõigis pisut mustlasverd.” Seda öeldes võtsin koti nii salamisi, kui oskasin, ja panin selle põrandale.

„Nüüd teed sa küll nalja.”

„Ei, see on tõsi,” kinnitasin. Ma peaaegu tundsin sõnu moodustumas looks vanavanaemast, nagu seda oli jutustatud läbi põlvkondade. Kuidas ta oli vandunud, et meis on nomaadiverd. Kuid sain õigel ajal sõnasabast kinni. Tundsin,